

δος, οί ἐκδικηταὶ τῆς προδοθείσης πατρίδος καὶ τοῦ διασπαθισθέντος δημοσίου πλούτου, κ. κ. Κουμουνδοῦρος καὶ Δεληγιάννης, παρέστησαν μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου τῶν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως.

Τὴν περὶ τοῦ Ἀνακρέοντος κρίσιν τοῦ κ. Δεληγιάνη τὴν ἀνέγνωμεν εἰς τὴν *Πρωτὰν*. Τὸ δράμα τοῦ κ. Κορομηλᾶ κηρύσσεται ὑπουργικώτατον καὶ ἐπομένως ὅτι θέλει καταλάβει θέσιν μετὰ τῶν ὀλίγων πρωτοτύπων ἔργων.

Τώρα ἀναμένομεν τί θὰ γράψῃ ὁ κριτικὸς τοῦ Ἑθνικοῦ Πνεύματος κ. Κουμουνδοῦρος.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

Πολλοὶ ἐπιστρατῖαι εἶναι ἄνθρωποι τῆς τάξεως καὶ τοῦ νόμου. Ἐννοοῦν νὰ ἐξαντλήσουν τὴν προθεσμίαν τῶν 50 ἡμερῶν, ἕως τότε δὲ παίζουν μὲ τὴν χωροφυλακὴν τὸ κρυφτό. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τέλους ἀνακαλύπτεται ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος, ὅστις τὸν συναντᾷ.

Ὁ ἐπιστρατῖας φαίνεται ἄνθρωπος ὅστις διόλου δὲν δυσχεραίνεται ἐκ τῆς συναντήσεως.

— Νὰ πιάσουμε, τοῦ λέγει, ἐν' ἀμαξί, σὲ παρακαλῶ.

— ὦ! μάλιστα, μάλιστα.

Καὶ ἡ ἀμαξα παρουσιάζεται.

— Ὅριστε, λέγει ὁ νέος πρὸς τὸν χωροφύλακα, κάμνων εἰς αὐτὸν τὰς τιμὰς τῆς εἰσόδου.

— Ὅχι δὲ ὀρίστε.

— Ὅχι, ὄχι, πῶς γίνεται.

Καὶ ὁ χωροφύλαξ εἰσέρχεται πρῶτος, ἐνῶ τὸ θυμὰ του βάζει ὑπὸ ἄτμον τὰ πόδια του καὶ ἀκόμα φεύγει.

Ἐν τῷ στρατῶνι ἀξιωματικὸς ἔκαμνε θεωρίαν.

Μεταξὺ ἄλλων ἡρώτα ἐπιστρατῖαν φοιτητὴν πόσα καὶ τοια εἶναι τὰ σκεῦη τοῦ στρατιώτου, ἐννοῶν παραβάναι, καρακαζάναι, τενεκέδες καὶ ἄλλα.

Ὁ φοιτητὴς κάμνων ὅτι δὲν ἐννοεῖ ἀπαντᾶ μετὰ βλακώδους μεγαλοφυΐας :

— Σκεῦη τοῦ στρατιώτου εἶναι ὁ λοχίας, ὁ ἀνθυπολοχαγός, ὁ ὑπολοχαγός καὶ ὁ λοχαγός.

Εἰς τὸν Ἀνακρέοντα ἀδμονοῦν διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἐνάρξεως ἡρώτα εἰς πῶς δὲν ἀρχίζουν.

Ὁ φίλος Π. τοῦ ἀπαντᾷ : Δὲν ἐγδύθησαν ἀκόμα οἱ ἡθοποιοί.

Ὁ κ. Κορομηλᾶς ἐὰν ἤθελε νὰ παρουσιάσῃ ἑλληνικὸν μίμον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὥρειλε πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ρίψῃ τὰς ῥίνας τῶν ἡθοποιῶν, αἵτινες ὑπεκρίθησαν τὰς εταίρας.

Ἐσυχασθήκαμε τὸν Ἀνακρέοντα ὅστις ἐσίμωσεν εἰς τοιαύτας σιμὰς ῥίνας.

Ἄλλ' ἐκείνη ἡ μύτη τοῦ Πετρίδου, ὁ καθομαλιάς τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, παρουσιάζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐνῶ ὁ δυστυχὴς ἀκόμη ἐντύετο εἰς τὸ καμαρίνι του.

Τί μυτοσιδηρόδρομος !

Ἐν ἀνέκδοτον τοῦ ἀποθανόντος υἱοῦ τοῦ ἐνδόξου Ναυάρχου Κανάρη :

Ὅτε ἦν βουλευτὴς τὸ 1868 ἀνέβη εἰς τὸ βῆμα διὰ νὰ ἐμιλήσῃ, τὸν παρεκλούθησε δὲ καὶ τὸ κυνάριον τοῦ τοιοῦτον ὑπερηγάπα καὶ ὠνόμαζεν Ἀνώνυμον.

Ἐκάθησε δὲ ἀκριβῶς παρὰ τὸ ποτήριον ὕδατος τοῦ ῥήτορος.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

Ζητεῖται ὁ Μαρκήσιος ! Τί γίνεται ὁ Μαρκήσιος Μωρυγὺ !

Ὁ Μαρκήσιος εἶναι Παρισῖνος. Ἐρχεται δὲ τότε μόνον εἰς τὸ Βασιναῖν, ὁσάκις—λέγουσιν αἱ κακαὶ γλώσσαι—ἔχει ἀνάγκην χορημάτων, τὰ ὅποια δανεῖζεται ἀπὸ τὸν Κόμητα τοῦ Σαῖν-Μὼρ, ὅστις ἔχει ἄπειρον πρὸς αὐτὸν ἐμιστοσύνην.

Ὁ Μαρκήσιος κατῴκει, ὡς εἶδομεν, ἐν διαμέρισμα τοῦ δευτέρου πατώματος στενῆς τινος ὁδοῦ, ἣτις διέσχιζεν ἐκείνην τοῦ Ἀγ. Μαρτίνου καὶ προχωροῦσα ἔφθανεν εἰς τὴν λεωφόρον Σεβαστουπόλεως, ἐνῶ ἡ πορεία αὐτῆς ὑπὸ ἄλλο πάντοτε ὄνομα ἔφθανε μέχρι τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀγ. Διονυσίου, διατέμνουσα οὕτω τὰς τρεῖς παραλλήλους ταύτας ὁδούς.

Ἦτο γνωστὸς εἰς τὸν ξενοδόχον τοῦ ὁ Μαρκήσιος ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀλέξανδρος, τὸ ὅποιον ἐπεβαρύνετο εἰς τὰ βιβλία τῆς μὲ τριῶν μηνῶν ἐνοίκια καὶ προγεύματα, μὲ τὰ πλυστικά, τὰ ἔξοδα τοῦ φωτισμοῦ καὶ ἐξήκοντα κάνιστρα ζύλα διὰ τὴν θερμάστραν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο ὑπάλληλος—τοῦτο ἔλεγεν ὁ Μαρκήσιος Μωρυγὺ, διστείνεται δὲ ὅτι τῷ καθυστεροῦνται μισθοὶ δύο μηνῶν καὶ συγχρόνως ὅτι ἔλπιζεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ κληρονομήσῃ ἀνώνυμὸν τινα θεῖαν

του. Ὅτι ἐδανείζετο ἀπὸ τὸν Κόμητα τοῦ Σαῖν-Μὼρ ὁ Μαρκήσιος δὲν τὰ ἔδιδε ποτὲ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, τὰ ἐφύλαττε δι' ἑαυτὸν, δηλαδὴ διὰ τὸ ἀπόγευμα καὶ τὰς νύκτας, ὅτε ἦτο ὁ Μαρκήσιος, διότι μέχρι τῆς μεσημβρίας ἦτο ὑπάλληλος.

Ἄλλ' ἡ ξενοδόχος, ἣτις δὲν ἠδύνατο νὰ περιμένῃ τὸν θάνατον τῆς θείας τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ νὰ πληρωθῇ ἐπεσκέπτετο καθ' ἐκάστην πρωΐαν τὸν Μαρκήσιον—τὸν Ἀλέξανδρον ἤθελα νὰ εἶπω—καὶ ἐζήτει τὸ ἐνοίκιον καὶ ἄλλα ἐφευρόμενα.

— Ἀ ! νὰ σὰς εἶπῶ κ. Ἀλέξανδρε ... Ἐγὼ δὲν ἐνοικιάζω τὸ σπῆτί μου διὰ τίποτε—ἔλεγε—ἀρκετὰ ὅτι σὰς περιέμενα τόσον καιρόν.

— Ὅλίγας ἡμέρας ἀκόμη, πέντε ... τρεῖς, κυρία Βερνών, καὶ θὰ πληρωθῇτε μέχρις ὁλοῦ. Καθίσατε παρακαλῶ.

Καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα, ἐφάνη ἡ ὑπρέτρια.—Μαρία—αἶαν φάλην Μαλάγα. Καὶ ἀνοίξας τὸ ἀρμαρίον του, τὸ ὅποιον ἦτο καὶ ὁ καθρέπτης του συγχρόνως, ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης του διάφορα γλυκύσματα, δίπτυρα καὶ ὀπώρας ζαχαρωμένας.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἐκοῦσα ἀκούσα ἔδωκεν εἰς τὴν Μαρίαν τὰ κλειδιά καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν αὐτὴ μὲ τὴν φάλην τοῦ ὠραίου οἴνου τῆς Μαλάγας.

Οἱ βουλευταὶ ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν. Καὶ αὐτός :
— Μὴ ταράττεσθε, τοὺς λέγει, ἐνόμισεν ὅτι εἰς κυνο-
βόλιον πρέπει νὰ ἔχη τὸ μέρος του καὶ ὁ Ἀνώνυμος.

Ὁ κ. Πεταλᾶς ὁ ἐκδότης Καζαρίου τοῦ Μαγειρικοῦ
εἰς τὴν ἀγγελίαν του προκηρύττει ὅτι αἱ γαστῆρ εἶναι ἡ
ρίζα πάσης ἡδονῆς καὶ ἀγαθοῦ.
Τί ; Δὲν ἔχει ὑπογαστρίον ;

ΤΑ ΠΑΙΡΝΕΙ.

ΣΑΡΑΝΤΑ ΜΕΡΑΙΣ ἡ Ἑλλὰς ἀκόμῃ ἂν βασιτάξῃ
Τὰ παίρνει, δίχως αἱμά της σταλαγματιὰ νὰ στάξῃ,
γιατί καὶ ὡς πολέμαρχο ἂν δὲν τὴν στεφανώσουν
γιὰ TANNER ἂν τὴν πάρουνε πάλι θὰ τῆς τὰ δώσουν.

De Kock

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ Ἱατρός Χ. διώρισεν εἰς τὸν πελάτην του Π. χρῆσιν
τακτικῆν οἶνου ὡς δυναμωτικοῦ.
Μίαν πρωτὴν ὁ ἄσθενής πρὸς τὸν ἱατρὸν του :
— Γιατρέ μου ὅλο πίνω, πίνω καὶ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ
σταθῶ σ' τὰ πόδια.

Πλακιώτης βλέπων μαύρην ἐκίνει τοὺς δακτύλους λέγων :
— Ἄ ! τὸ παραβάζει τὸ ἄσπράδι !

Ἡ δέσποινα *** διηλοῦσα περὶ ναυαγίων ἐπιχειρήσεων
ἔλεγε :
— Τὸ ὑποβρύχιον τοῦ Γρυπάρη πιστεύω νὰ βυθίζεται
περίφημα εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Σπαρτιάτην ἐπίστρατον χωρικὸν παρηκολούθει ἡ μνη-
τή του μέχρι τοῦ μέσου τῆς ὁδοῦ Καλαμῶν· ὅταν ἀπεχω-
ρίσθησαν, αὐτὸς ἔκλαιε.
Ἐξηγούμενος ἔλεγε :
— Δὲν κλαίω αὐτήν, κλαίω τὰ δυὸ μου βώδια τοῦ τ'
ἄφησα ἔρημα.

Νεοσύλλεκτος εἰς τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ὀνοματοκαταλόγου
ὕπὸ τοῦ Λογίου ἀπῆντα ἐπιμόνω :
— Παρό.
Ὁ Λογίας τὸν διόρθωνε : παρών.
Αὐτὸς ἐξηκολούθει : Παρό.
Ἐπὶ τέλους ὁ Λογίας τοῦ φωνάζει : νῦ.
Ὁ νεοσύλλεκτος ἀπαντᾷ :
— Νῦ, κύριε λογία.

Συνδαιτυμὼν φίλοινοσ πληροὶ πάντοτε τὸ κύπελλον του
τεχδὸν ἄχρι στεφάνης. Ἀφίνει κενὸν μόλις δι' ἐν φίλημα.
Ὁ γείτων του, μετριώτατος οἰνοπότης, τοῦ λέγει :
— Μὰ πῶς βάζεις τόσο πολὺ κρασί σ' τὸ ποτήρι σου ;
— Διότι βάζω λίγο νερό.

Περὶ τόπου πάσχοντος φοδερὰν ἔλλειψιν γυναικῶν γρά-
ρει εἰς φίλος μας :
« Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ὑπάρχουν γυναῖκες, διότι βλέπω
μικρὰ παιδιὰ, ἐκτός ἐὰν τὰ κλωσσοῦν εἰς φούρνους. »

— Κυρία Βερνῶν — εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀνοίγων τὴν
φιάλην καὶ πληρῶν τὰ ποτήρια — δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῇτε
διόλου· θὰ πληρωθῇτε σὰς λέγω μέχρι λεπτοῦ.

— Ναί· ἀλλὰ διὰ νὰ ἤμεθα φίλοι πρέπει νὰ μοι δώσητε
κάτι τι τοῦλάχιστον, ἑκατὸν πενήντα φράγκα . . .

— Τόσα μόνον! Ἄ! Κυρία Βερνῶν, ἂν μοι τὸ ἐλέγατε,
θὰ σας εἶχον πρὸ πολλοῦ εὐκολύνει. Πενήντα φράγκα . . .
δέχεσθε ἀπέναντι ;

Ἡ Κυρία Βερνῶν ἐπίστευε καὶ δὲν ἐπίστευεν εἰς ὅ,τι
ἤκουσε. Συνειθισμένη νὰ καταβαίνει ἀπρακτος καὶ μὲ κε-
νὰς τὰς χεῖρας, ἤρχισε νὰ ἀπορῇ καὶ νὰ παραξενεύηται ὅτι
τὴν φερὰν ταύτην θὰ κατέλθῃ μὲ πενήντηντα φράγκα.
Ἀλλ' ὁ Μαρκήσιος εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὴν προτεραίαν τὸν
Κόμητα τοῦ Σαιν-Μὼρ καὶ ὁ ἀναγνώστης ἐννοεῖ διὰ τί ἡ
δύνατο ὁ Ἀλέξανδρος νὰ δώσῃ ἀπέναντι πενήντηντα φράγ-
κα. Ἐξήγαγε λοιπὸν ἐκ τοῦ κόλπου ὥραϊον ἐκ ῥωσικοῦ
δέρματος χαρτοφυλάκιον καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν ξενοδόχον
τοῦ ὥραϊον χαρτονόμισμα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Κυρίας Βερνῶν ἐσπινθηροβόλησαν ὑπὸ
χαρὰς καὶ λαμβάνουσα τὸ χαρτονόμισμα τὸ ἔθεσεν ἐντὸς
τοῦ ἰδικοῦ της βαλαντίου.

— Τοῦλάχιστον αὐτὰ εἶναι καὶ τι — εἶπεν εὐχαριστοῦ-
σα τὸν πελάτην της — καὶ ὅταν εὐκολυνθῇτε . . .

— Θὰ ἔχετε τὸ ὑπόλοιπον ! — Εἰς ὑγείαν σας λοιπὸν —
εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος ὑψῶν τὸ ποτήριόν του πλήρες. — Εἰς
ὑγείαν σας κ. Ἀλέξανδρε — εἶπεν ἡ ξενοδόχος καὶ μετ' ὀ-
λίγον ἐνθουσιασθεῖσα ἐκάλεσε τὴν Μαρίαν νὰ φέρῃ καὶ ἐτέ-
ραν φιάλην Μαλάγα. Ὅτι καὶ ἡ φιάλη αὕτη ἐμελλε νὰ
περάσῃ εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου εἶναι πε-
ριττὸν νὰ τὸ εἴπωμεν. Ἀλλως τε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐγνώ-
ριζε κάλλιστα τὴν κ. Βερνῶν καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ ἀνα-
βάλῃ ἐς ἄλλοτε τὸ φιλοδώρημά της, αὕτη δὲ ἐπιδεικνύουσα
ζῆλον ἀμέσως ἐκάλεσε τὴν Μαρίαν νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ, διότι
ὁ καθρέπτης τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου δὲν ἦτο καθαρισμένος καὶ
διότι ἄφινε πολλὴν στάκτην εἰς τὴν ἐστίαν.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ξένος.